

SANGHEFTE

**med kampsanger
og andre sanger**

Norges Kommunistiske Parti

Side Register etter sidetall

3	Internasjonalen
4	Frem kamerater
4	Brødre til sol og til frihet
5	Vi bygger landet
6	Ung Flagsang
7	Til ungdommen
8	Arbeidsmannen
9	Revolusjonens røst
10	Solidaritetsang
11	Bekjennelse
12	Venceremos
13	El pueblo
14	Seiren følger våre faner
15	Samholdssangen
16	Gryr i Norden
17	Vi er unge
18	Norrbotensången
19	I natt jag drömde
20	Svantes lykkelige dag
20	Nu går sista visan
21	Du skal få en dag i mårå
22	Enaresjøen
23	Nordmannen
24	Menuett i mai
25	Mosippan
26	Gartnerløkka
27	Den første løvetann
28	Ellinors vise
29	Mjelle
30	Litegrann fra oven
31	Helgedagskväll i timmerkojan
32	Hildringstimen
33	Jentan på file'en
34	Rorbuvalsen
35	Ishavsvisa
36	Kom sommarvijnn
36	Hjem langt mot nord
37	Sommer i nord
38	Balladen om Joe Hill
39	Din tanke er fri
39	Avanti populo

Alfabetisk registe

Arbeidsmannen (8)
Avanti populo (39)
Balladen om Joe Hill (38)
Bekjennelse (11)
Brødre til sol og til frihet (4)
Den første løvetann (27)
Din tanke er fri (39)
Du skal få en dag i mårå (21)
El pueblo (13)
Ellinors vise (28)
Enaresjøen (22)
Frem kamerater (4)
Gartnerløkka (26)
Gryr i Norden (16)
Helgedagskväll i timmerkojan (31)
Hildringstimen (32)
Hjem langt mot nord (36)
I natt jag drömde (19)
Internasjonalen (3)
Ishavsvisa (35)
Jentan på file'en (33)
Kom sommarvijnn (36)
Litegrann fra oven (30)
Menuett i mai (24)
Mjelle (29)
Mosippan (25)
Nordmannen (23)
Norrbotensången (18)
Nu går sista visan (20)
Revolusjonens røst (9)
Rorbuvalsen (34)
Samholdssangen (15)
Seiren følger våre faner (14)
Solidaritetsang (10)
Sommer i nord (37)
Svantes lykkelige dag (20)
Til ungdommen (7)
Ung Flagsang (6)
Venceremos (12)
Vi bygger landet (5)
Vi er unge (17)

Internasjonalen

Opp alle jordens bundne trelle,
opp I, som sulten knuget har!
Nu drønner det av rettens velde,
til siste kamp det gjøres klar.
Alt det gamle vi med jorden jevner,
opp slaver nu til frihet frem!
Vi intet var, men alt nu evner
til rydning for vårt samfunns hjem.

∴ Så samles vi på valen,
seiren vet vi at vi får,
og Internasjonalen
skal få sin folkevår. ∴

Arbeider, bonde, våre hære
de største er som stevner frem!
Vår arvedel skal jorden være,
vi sammen bygge vil vårt hjem.
Som av rovdyr er vårt blod blitt suget,
men endelig slår vi dem ned.
Og mørket, som så tungt oss knuget,
gir plass for solens lys og fred.

∴ Så samles vi på valen,
seiren vet vi at vi får,
og Internasjonalen
skal få sin folkevår. ∴

Frem kamerater

4

Frem kamerater, frem mot krigerånden,
frem mot vold og barbari.
Slå tyranniet våpnene av hånden,
ellers blir vi aldri fri.

Skjønt det er vi som bærer dagens byrder,
vi som legger krefter til,
så er det oss og våre de vil myrde
når vi livets lykke kreve vil.

Tro ikke dem som tenner hatets flamme,
brødre og bak grensen bor.
Vi alle ned blir knuget av den samme
makt som knuger alt på jord.

Hvis noen gang vi blodig krigsdåd øver,
blir det for å være fri
dem som vårt arbeids frukter grusomt røver,
fri for gulletts tyranni.

Brødre til sol og til frihet

Brødre til sol og til frihet,
brødre mot lyset vi går
Klart imot fortidens mørke
fremtiden lysende står.

Fremad i tog millioner
skrider fra sult og fra nød.
En gang vår lengsel skal finne
veien til lykke og brød.

Brødre med håndslag vi lover:
kjempe på handlingens dag.
Endt er nu slavenes trengsler,
opprørets hellige dag.

Vi bygger landet

5

Vi er fabrikkenes kvinner og menn,
vi er de mange fra gård og fra grend.
Vi brøyter jorda med hakke og med plog,
vi svinger øksa og hugger i skog.

Vi er de tusener som bygger landet.
Det ble oss kjærte i dagens strid.
Vi bar det fremad i savn og armod.
Nu bygger vi den nye tid.

Vi står i bølgenes skumhvite brus,
vi berger rikdom fra havet i hus.
Heimen i dalen og hytta på fjell
rydder vi plass til, og reiser vi selv.

Vi er de kvinner som elsket det frem
gjennom vår gjerning i tusener hjem.
Vi river ned hver en stengende mur,
vi reiser brorskapets frie kultur.

Lytt da til hjulenes hvirvlende gang!
Lytt da til samholdets jublende sang!
Hør Norge! - Hør de forløsende ord:
Arbeid og velstand for alle på jord!

Vi er de tusener som bygger landet.
Det ble oss kjærte i dagens strid.
Vi bar det fremad i savn og armod.
Nu bygger vi den nye tid.

Ung flagsang

6

Naar jeg ser et rødt flag smælde
på en blank og vårfrisk dag,
kan jeg høre det sælsomt fortelle
om min verden, mit folk og min sag.
Og jeg rejser mig trodsigt i vrimlen,
mens det kogler af kraft i mit mod,
thi det flag, der nu smældende når himlen,
er jo rødt som mit brusende blod.

Jeg har set min fader ranke
ryggen op i flagets brus.
Jeg har lyttet og hørt hjærtet banke
i dets stolte, befriende sus.
Jeg har elsket dets farve fra lille,
da min mor tog mig op på sit skød
og fortalte mig manende og stille
om en fane så knitrende rød.

Jeg har anet slægters striden
imod fremtids fjærne mål.
Jeg har set trælletoget i tiden
blive mænd bag ved kampfanens bål.
Jeg har set den i blafrende storme -
jeg har elsket dens flamme i strid,
og bag den så jeg arbeidshænder forme
verden om til en lysere tid.

Det er sliddets slægters fane
over fronten vid og bred.
Den skal ungdommen ildne og mane,
den skal knuse hvert grænsernes led.
Den var forrest i fredelig færden,
den var forrest i stormklokkens klemt;
den er fanen, der favner hele verden -
i dens folder er fremtiden gemt.

Til ungdommen

7

Kringsatt av fiender, gå inn i din tid!
Under en blodig storm, vi deg til strid!
Kanskje du spør i angst, udekket, åpen:
Hva skal jeg kjempe med, hva er mitt våpen?

Her er ditt vern mot vold, her er ditt sverd:
Troen på livet vårt, menneskets verd.
For all vår fremtids skyld, søk det og dyrk det,
dø om du må - men: øk det og styrk det!

Stilt går granatenes glidende bånd.
Stans deres drift mot død, stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv. Fred er å skape.
Kast dine krefter inn: Døden skal tape!

Elsk og berik med drøm alt stort som var.
Gå mot det ukjente, fravrist det svar.
Ubygde kraftverker, ukjente stjerner;
skap dem med skånet livs dristige hjerner.

Edelt er mennesket. Jorden er rik!
Finnes her nød og sult, skyldes det svik.
Knus det! I livets navn skal urett falle,
solskinn og brød og ånd eies av alle.

Da synker våpnene maktesløs ned.
Skaper vi menn'skeverd, skaper vi fred.
Den som med høyre arm bærer en byrde
dyr og umistelig, kan ikke myrde.

Dette er løftet vårt fra bror til bror:
Vi vil bli gode mot menneskenes jord.
Vi vil ta vare på skjønnheten, varmen -
som om vi bar et barn varsomt på armen.

Arbeidsmannen

8

Hvem skaffer gull i dagen, hvem dyrker korn og vin?
Hvem vever duk av silken som gjør den rike fin?
Hvem skaffer slottets herre brød,
men lever selv i bitter nød?

:/: Jo, det gjør arbeidsmannen av proletariat! :/:

Hvem treller hele dagen i slitets mørke sjakt?
Hvem bærer skattens byrder? Hvem tømmer tidens prakt?
Hvem driver verdens hjul så lett,
men eier selv dog ingen rett?

:/: Jo, det gjør arbeidsmannen av proletariat! :/:

Vi sverger troskapseden i krets om fanen rød
og kjemper ut som helter for frihet og for brød.
Vår fane vaier stolt og rød -
fremad, til seier eller død!

:/: Ja, opp I arbeidsmenn! Opp proletariat! :/:

Vi eier kraft i armen, vi eier troens ild.
Tyrannene vi knuser når først vi samles vil.
På tomtene av deres fall
vi reiser likhets høye hall.

:/: Våkn opp I arbeidsmenn! Opp proletariat! :/:

Snart morgenrøden spreder sin glans ved Nordens strand,
og seiersfanen bæres frem av vår egen stand.
Da vinner slaven frihets pris,
og jorden blir et paradys.

:/: Da seirer arbeidsmannen - av proletariat! :/:

Revolusjonens røst

9

Gi meg de rene og ranke,
de faste og sterke menn.
De som har tolmod og vilje
og aldri i livet går hen
og selger min store tanke,
men kjemper til døden for den.

Gi meg de kolde og kloke,
som kjenner min virkelighet.
Bedre enn mange som sier de tror,
trenger jeg noen som vet.
Intet er mere som skrift i sand
enn løftet om kjærlighet.

Gi meg de bitre og steile,
som ikke har frykt i sitt blikk.
Gi meg de gudløse stolte
som ikke har trang til mystikk;
men dristig vil skape en himmel her
etter sin egen skikk.

Gi meg de brennende hjerter
som aldri gir tapt for tvil,
som aldri kan kues av mismot
og trues av sorger til hvil.
men møter hver seier, hvert nederlag
med det samme usårlige smil.

Ja, gi meg de beste blant dere,
og jeg skal gi dere alt.
Ingen kan vite før seiren er min
hvor meget det virkelig gjaldt.
Kan hende det gjelder å redde vår jord.
De beste blant dere er kalt.

Solidaritetssang

10

**Refr. 1: Fremad, og aldri glemme
vår styrke er enighet.
Både i nød og velstand
vet vi vår kamp vil fremme
vår solidaritet.**

**Alle jordens folk: Gå sammen.
Fram til kamp for felles sak.
Jordens rikdom skal vi vinne
hvis vi holder ryggen rak.**

**Svarte, hvite, gule, brune.
Slutt å slå hverandre ned.
Først når massene får ordet
lyder ropet: Enighet.**

Refr. 1: Fremad ....

**Skal vi seier vinne hurtig,
gjelder kampen deg og meg.
Faller du din bror i ryggen,
går du nederlagets vei.**

**Maktens høye herrer ønsker
vi skal splittes i vår strid.
For hvis vi står mot hverandre,
hersker de til evig tid.**

Refr. 1: Fremad ...

**Proletarer verden over:
Sammen skal vi slå oss fri.
Folkenes forente masser
knuser maktens tyrrani.**

**Refr. 2: Fremad og aldri glemme
å spørre med rene ord,
både i nød og velstand:
Hvem eier morgendagen?
Hvem eier denne jord?**

Bekjennelse

11

**Der er ingen mening med livet?
Du sier vi fødes og dør,
men er det et mål med det hele,
en hensikt med alt det vi gjør?**

**Jeg kjenner en mening med livet.
Det er at du gjør din plikt
i stort og i smått mot din klasse,
i tanke, i handling og dikt.**

**Det er at du aldri gir etter
for løfter om laurer og lønn,
men trossig og hatefull kjemper
for rettferd og fred for din sønn.**

**Ti selv har du intet å håpe.
Lykken, er ikke for deg.
For fremtidens slekt skal du åpne
en bedre og lysere vei.**

**Jeg kjenner er mening med livet.
Det er i de navnløses hær,
å kjempe for arbeiderklassen
med tanke og sang og gevær.**

Venceremos: - Vi skal seire

12

Ifra dypet av landet og folket
stiger kravet med samstemmig klang,
om en gryende dag for vårt samfunn:
Det er Chiles forenede sang

Vi vil minnes den motige kjemper
som det store symbolet for oss,
og som maner til aldri å vakle,
men som kjemper med fasthet og tross.

:/: Vi skal seire, vi skal seire,
selv om hindringer krysser vår led.
Vi skal seire, vi skal seire,
fram i kampen for rettferd og fred. :/:

Ifra landsby, fabrikker og gruver,
den arbeidende klasse står vakt
om den enhet som landet skal bygge
og befeste vårt fellesskaps makt.

Vi skal bygge vårt samfunn med ære.
Sosialismen er framtida vår.
Vår historiske sak skal det være.
Fram til innsats, til seiren vi når.

Venceremos, venceremos
mil cadenas, habrà que rompèr.
Venceremos, venceremos,
la miceria sebrems vencèr.

Vi skal seire, vi skal seire,
selv om hindringer krysser vår led.
Vi skal seire, vi skal seire,
fram i kampen for rettferd og fred.

El pueblo unido

13

:/: El pueblo unido jamas sera vencido! :/:

Ei von vart knust, ei framtid fall i grus,
dei trur dei fekk ein siger i hus.
Men slegne menn skal reisa seg igjen,
og dei som fall gjev styrke i vår kamp.

Vi veit, vi veit at natta blir til dag,
at siger følgjer etter nederlag.
Eit samla folk kan aldri trampast ned,
vår motstandskamp skal samle fleir og fleir
og fleir og herrane skal knusast, og vi ser
at mot vår einskap vil dei brytast ned.

Så svar oss, herrar, kven pløyer dykkar jord?
kven bryt koppar fram frå gruva djup?

:/: El pueblo unido jamas sera vencido! :/:

Dei talar om å vere nasjonal,
men våpna, dei har andre visst betalt.
Dei leier landet i den rette lei,
men kva for veg går USAs lakei?

Gjennom nederlaget skal vi få
ein visdom som dei aldri kan forstå.
Eit samla folk kan aldri trampast ned.
Vår motstandskamp skal samle heile folket vårt,
og herrane får vike når dei veit
at mot vår einskap vil dei bli i beit.

Og stoggast kan ikkje ropa som bryt fram
får Chile, Guinea, Kambodsja og Vietnam.

:/: El pueblo unido jamas sera vencido! :/:

Seiren følger våre faner

14

Seiren følger våre faner
fram gjennom stormer og strid.
Løft dem høyt i sterke hender
over vår jernharde tid!
De er fedres dyre arv - de var trofast med
der hvor slitets menn og kvinner
for sin frihet stred.
De ga kraft og pågangsmot når vi gikk til slag.
Seiren følger våre faner!
Arbeidsfolk - slå lag!

Seiren følger våre faner!
Kampluren gjaller på ny.
Nå skal atter framtidfolket
samles fra bygd og fra by:
Mennene fra harv og plog, verksted og kontor,
kvinnene fra hus og hytter -
folk fra fjell og fjord.
Hele folket er på marsj fram mot nye slag.
Seiren følger våre faner!
Arbeidsfolk - slå lag!

Seiren følger våre faner!
Lytt til den jublende sang!
Se det folketog som tolker
arbeidets skapende trang.
Bær mot fred og frihet fram røde faners brann -
vi går ut i dag å verge
folkets fedreland.
Mann og kvinne - vær på vakt, klar til stridens dag.
Seiren følger våre faner!
Arbeidsfolk - slå lag!

Samholdssangen

15

Sleggene synger og hamrene slår,
hør, kamerat, den sangen er vår.
Kom, la oss bære dens malmtunge klang
ut over arbeidets Norge.
Under vårt virke for dagens brød,
gir den oss styrke og troens glød.
Sangen om samhold, vår egen sang,
syng den for fremtidens Norge.

Enige skarer i trampende takt
styrker vår sak og øker vår makt.
Når vi i morgen blir tusener til,
så skal du se hva vi evner.
Alle de tause som åket bar,
løfter sin panne og gir sitt svar.
Frihet for folket er det vi vil
når vi til arbeidet stevner!

Veien mot rettferd og lysere kår,
hør, kamerat - den veien er vår!
Gjennom vårt arbeidets skapende trang
bygger vi frihetens Norge.
Ingen skal tryggle med bøyet rygg,
alle skal heve sin daglønn trygg.
Sangen om samhold, vår egen sang,
syng den for fremtidens Norge.

Gryr i Norden

16

Gryr i Norden lengslenes sommer,
høres drønnet av taktfaste skritt,
det er arbeiderhæren som kommr,
:/: de som lenge har kjempet og lidt :/:
Fra de vaiende arbeiderfaner
lyser ropene: "Samhold gjør sterk!"
Den store sak, vårt fremtidsverk,
krever mot som til handling oss maner.

Kom broder, kom i dag!
Kom søster, slutter lag.
:/: Vær med! Vær med og frihetens
hær skal finne seiren nær.:/:

Vil du kjempe for rett og for orden?
Vil du bryte med fordom og tvang?
Vil du neddyse krigstumlens torden
:/: med en jublende arbeidersang?:/:
Ta din plass da ved frihetens fane
følg den trofast i fredelig dyst,
en lykke gror da i ditt bryst,
som du neppe nok før kunne ane.

Har du hjerte? Tusener lider!
Har du frihet og sommersol kjær?
Vil du mildne de kommende tider?
:/: Ta da plass i arbeidernes hær! :/:
Der hvor kjærlighetsbanneret kaller,
hvor det lyser i vårdagens glød,
vær saken trofast til din død,
og du seirer, selv om du faller.

Vi er unge

17

Vi er unge, verden venter.
Hele verden rik og stor.
Unge gutter, unge jenter
som vil rett og fred på jord.
Savn vi følte, bundet var vi,
men nu ser vi solens glød.
:/: Oppad ser vi, fremad drar vi,
vi er ungdom rank og rød. :/:

Ligger ikke bakom fjellet
våre drømmers rike land?
Der er sol i bakkehellet,
dype skoger, blanke vann.
La oss vandre - takt i gangen!
Over dal til fjell og sjø!
:/: Hvor vi vandrer lyder sangen:
Vi er ungdom - rank og rød. :/:

Alltid fram! Se solen spinner
slør av gull om mark og hei ...
Og når dagens lys forsvinner,
viser stjernene oss vei.
Selv om motgang vil oss stanse,
synger vi med all vår glød:
:/: Vi skal storme hver en skanse,
vi er ungdom - rank og rød. :/:

Från gruvor, fabriker och skogar,
från högfjällets solkyssta krön,
:/: från lappmark till kustbygd vi frågar:
När får vi vårt arbetets lön? :/:

Vi skapat i smärta och möda,
i ångest, i blod och i svett,
:/: miljoner, miljarder som göda,
en klass som vi aldrig har sett. :/:

Vi sprängde den svarta metallen.
Vi timrade, byggde och slog.
:/: Den eviga elden ur fallen,
med arbetets händer vi tog. :/:

Vi dikade tundran och plöyde.
Vi tryglade forsens demon.
:/: Allt högre mot himlen vi höjde
de ljusaste drömmarnas ton. :/:

Nu kräver vi intet blott löner.
Nej, rättfärdighet är vårt krav.
:/: Rättvisa åt Norrbottens söner
för allt vad de giver och gav. :/:

Rättvisa åt landet vi kände,
de solmätta nätternas land,
:/: der norrskenets eldbåge vände
tillbaka till isarnas land. :/:

Vi byggde i nordland ett fäste,
en tryggara, varmare härd.
:/: Vi gör det till frihetens fäste
och folkviljans hårdaste svärd. :/:

I natt jag drömde något som
jag aldrig drömt förut.
Jag drömde det var fred på jord
och alla krig var slut.

Jag drömde om en jättesal
där statsmän satt i rad.
Så skrev dom på ett knvolut
och reste sig och sa:

Det finns inga soldater mer,
det finns inga gevär,
och ingen känner längre till
det ordet militär.

På gatorna gick folk omkring
och drog från krog till krog,
och alla drack varandra till
och dansade och log.

I natt jag drömde något som
jag aldrig drömt förut.
Jag drömde det var fred på jord
och alla krig var slut.

I natt jag drömde något som
jag aldrig drömt förut.
Jag drömde det var fred på jord
och alla krig var slut.

Svantes lykkelige dag

20

**Se, hvilken morgenstund! Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad. Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
... og om lidt er kaffen klar**

**Blomsterne blomstrer op. Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
... og om lidt er kaffen klar.**

**Græsset er grønt og vådt. Bierne har det godt.
Lungene frådser i luft. Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har
... og om lidt er kaffen klar.**

**Sang under brusebad. Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå. Det ka' jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
... og om lidt er kaffen klar.**

**Nu kommer Nina ud, nøgen, med fuktig hud,
kysser mig kærligt og går ind for at re' sitt hår.
Livet er ikke det værste man har
... og om lidt er kaffen klar.**

Du skal få en dag i mårå

21

**Det var en liten gutt som gikk og gret og var så lei.
Hæin skulle tegne Babylon, men lærer'n hæin sa nei,
hæin ød'la hele arket, hæin var tufsete og dom,
men så hørte hæin et sus som over furukrona kom ....**

**Du ska få en dag i mårå som rein og ubrukt står
med blanke ark og farjestifter tel,
og da kæin du rette oppatt æille feil ifrå i går
og da får du det sågodt i måråkvell,
og om du itte greier det og æilt er like trist
så ska du høre suset over furua som sist.
Du ska få en dag i mårå som rein og ubrukt står
med blanke ark og farjestifter tel.**

**Og så vart gutten vaksin, og hæin gikk og var så lei.
Hæin hadde fridd åt jinta si, men jinta hu sa nei.
Og hæin gret i ville skauen "dette blir min siste dag".
Men da kom det over furua det såmmå linne drag:**

**Og nå er gutten gift og går og slit som folk gjør flest
med småbruk oppi Åsmarken der kjerringa er hest.
Og hæin syns det blir for lite gjort og streve titt og trutt
og trøste seg med furusus når dagen blir for stutt -**

Enaresjø du store, i fjerne Sameland,
med dine mange øer og øde karrig strand.

Så vidt er brutt opp isens hand
av hektisk sommer over land,
før pust av høstens netter
vil kjøle bølgens vann.

Når åsene seg svøper i stille, kveldsblå fred,
tar samene garn og redskap og går til stranden ned.

Her svømmer fri og sorgløs and,
og reinen beiter stilt på strand,
mens tette myggsverm skygger
for kveldssols røde brann.

I fjerne tider samene ville prøve på
en gang å måle dybden og ned til bunnen nå.

Men snøret brast, han hørte sang:
"Jeg er så dyp som jeg er lang".
Og siden er ei sjøen
blitt loddet noen gang.

O sjø, du arme, ensomme, høyt i fjerne nord,
din make finnes ikke blant sjøer på vår jord.

Du hviler lunt i åsers ly,
foraktet, fattig, uten ry,
mens lange, kolde vintre
ser korte somre gry.

Mellom bakkar og berg ut med havet
heve nordmannen fenge sin heim,
der han sjølv heve tuftene grave
og sett sjølv sine hus oppå deim.

Kring om dalen stod fjelli som grindar,
men om bergi var grasgrøne band;
der han gjekk mellom heidar og tindar,
og der såg han så vidt over land.

Han såg ut på det bårute havet;
der var ruskut å leggja utpå,
men der leikade fisk nedi kavet,
og den leiken, den ville han sjå.

Sud om havet han stundom laut skrida,
der var rikdom på benkjer og bord,
men omkring såg han treldomen kvida,
og so vende han atter mot nord.

Lat no andre om storleiken kivast,
lat deim bragla med rikdom og høgd.
Mellom kaksar eg inkje kan trivast,
mellom jamningar helst er eg nøgd.

Fram på vinteren stundom han tenkte:
Gjev eg var i eit varmare land!
Men når vårsol i bakkane blenkte,
fekk han hug til si heimlege strand.

Og når liene grønkar som hagar,
når det laver av blomar på strå,
og når netter er ljose som dagar,
kan han ingen stad venare sjå.

1

Vil du bli med i menuetten -
i de grogrønne mainetten'
når det våres, når det våres -
utmed gangsti og vegg.
Vil du leke og gle' deg -
tar du kjærresten med deg
uti skogen når det lever
milla bjørker og hegg.

3

Det er ongdorm og det er drømmer,
det er lengsel i alle gjømmer.
Sjå det gynger, sjå det gynger -
i en fin menuett.
Det er sammar i vente,
det er lykke å hente.
Det er livet som forærer
deg en blomebukett.

5

Og du gynger i menuetten,
i de grogrønne mainetten'
ingen spådom, ingen spådom
kan formørke ditt sinn.
Det er fast under sola,
der et gamalt på jorda:
Je vil leve, je vil finna
en å kalle for min.

2

Du kan høre e fløyte trille,
du kan ane ho Tirilille
der ho danser, der ho danser
sine sirlige trinn
over gråbleke stener,
under løvrrike grener.
Og det kvisker og det nynner
og det risler og rinn.

4

Det er morro å vara frøken,
det er artig å høre gjøken,
når det våres, når det våres
over enger og drag.
Men gu'bære så ille -
om du itte fær stille,
der du tripper over tunet
når det lysner tå dag.

Når solen på snön börjar verka,
och ljusare kvällar vi få,
i hage och lid kan man märka
blomknoppar, fjuniga små.
Dom står där så blygt som i ömhet
med huvuden böyda mot jord.
Och när de slår ut, kan dess skönhet
alls inte beskrivas i ord.

Mosippan ljuva,
vänast bland blommor den är.
Mellan ljung och tuva
tittar fram här och där.
Härjedalens blomma,
praktfull i vårsolens ljus.
Den bådard att sommar skall komma
med ljumma vindars sus.

När höststormar börja att plöja
i skogen på åker och äng,
och dimmorna breder sin slöja
över en lövbäddad säng.
Vi drömmer om solen och våren
som vi vet skall komma igen,
med fåglarnas sång uti snåren
och vår lilla älskade vän.

Der lå en pjokk og lukte
i turnipsåkerne gress,
han hadde ingen lue
og ikke noen dress.
Han hadde bare bukser,
og de var lyseblå,
og denne enden var det
som solen skinte på.

Han lå på alle fire
med fjeset vendt mot jord,
for det var flusst med ukrutt,
og åkern var så stor.
Og den må slite or'ntli'
som driver på akkord
og har som mål i livet
å kjøpe seg en Ford!

Han hadde bare bukser
med hyssingseler til.
Og ryggen var som kobber
med glans fra solens ild.
Han løftet undertiden
en liten jordsvart hånd,
strøk håret vekk fra pannen
fordi det klødde sånn.

Men det var midt på dagen,
og solen strålte hett.
Og åkern var så diger
og pjokken var så trett.
Han gjespet langt og lenge
og sovnet slik han lå.
Og solen skinner vennlig på
en ende lyseblå.

Det sto en liten løvetann så freidig og tilfreds
på landeveiens grøftkant i sølevann til knes.
Et bustehue lyste gult: "Å nei, hvor jeg er fin!"
Den hadde nettopp speilet seg i sølepytten sin.

I grøfta gikk en liten pjokk, som pjokker ofte går,
i våt og skitten kjeledress, med gult og bustet hår.
Han satte seg i søla ned og strakte ut ei hand
og nappet opp med rot og topp sin første løvetann.

På vegen kom det mange barn, de kvidret lyst og lett
imens de ordnet fort og flinkt en blåveisblå bukett.
Og pjokken ropte: "Se på meg, hva jeg har funnet her!"
Men barna bare lo og sa: "Så pjuskete den er!"

"Å nei så menn," sa pjokken, "jeg skal ta den med til mor,
så sier hun at den er pen og jeg er veldig stor."
"Det si'r hun for å trøste deg," sa de som sto omkring,
"for du er bare fire år og skjønner ingenting."

Da stabbet pjokken hjem igjen og snufset lite grann,
og blomsten hang med hue ned og lengtet etter vann.
Han åpnet døra sent og tungt, og plutselig sa mor:
"Å gid så fin en blomst du har - å nei hvor du er stor!"

"Det si'r du for å trøste, du," sa pjokken likeglad.
"Å langtifra," sa mor og lo. "Jeg mente det jeg sa.
Det aller største mor vet om, er nemlig guttemann
som kommer hjem og har med seg sin første løvetann."

Ka e' det som æ drømme om:
 At æ en dag ska' våkne opp og vite:
 at arbeidet æ leve me'
 e' mykje, mykje meir enn det å slite

Æ drømme om å være fri
 i lag me' aille folkan som æ like.
 Æ drømme om ei ainna tid
 der ingen folk e' fattige og rike.

Æ drømme om at aille dem
 som trekke garnan langt der utpå sjen,
 ska' få ei bedre tid i lag med dem
 som jobbe skift på en fabrikk i byen.

Og dem som har en liten gård,
 når kyr og ei gjeld dem ikkje klare:
 Æ drømme at dem får en vår
 dem bruke tel nå meir enn det å spare.

Æ drømme at vi får en vår
 da undertrøkkinga på jorda stainse.
 Ei ny tid kommer sjøl om fjellan står,
 og det bli' like fint å jobbe som å dainse.

Æ lengta ofte utover te Mjelle
 når vintern kommer krypan kald og kvit.
 Før stranda ligg så stilt oppunder fjellet
 og anna folk tar sjelden turen dit.
 Der kan æ gå og drømm mæ bort aleina,
 om tie som før alltid e forbi.
 Der kan æ finn mæ rare skjell og steina,
 kver og en et stökke poesi.

Og stranda e så mjuk og fin på Mjelle,
 som balsam før en bygutts såre bein.
 Selja lyse grønt i ly av fjellet,
 og lufta der e så velsigna rein.
 Der kan æ ligg og mys mot Lofotveggen
 som heng lengst nord i havet lyseblå.
 Der lar æ mygga sug sæ mætt på leggen,
 du må ha vært der før å kunn forstå.

Ja sjøl når nordavinden slår sæ vrang på Mjelle
 så e det sjelefred og helsebot,
 før småbekkan som stupe blindt fra fjellet
 de landa alltid trygt ved fjellets fot.
 Og bølgen som bryt brått oppetter stranda
 de trekk sæ stilt tebake kver en gang.
 Ja, Mjelle e forskjellig fra alt anna,
 sjøl kråkeskrikan har en vennlig klang.

Hvis alle hadde funne sæ et Mjelle,
 ei stille strand som fylte dem med fred.
 Der de kunn sett sæ ned i ly av fjellet
 og tenke gjennom tengan en gang te.
 Da hadde kanskje verden vært en anna,
 og sinte rop blitt overdøvd av sang,
 før bølgen som bryt brått oppetter stranda,
 de trekk sæ stilt tebake kver en gang.

Jeg er en liten gjetergutt fra heden,
på bare ben jeg føler meg så trygg.
Å, tenk i lyngen drømte jeg forleden,
en svane kom og tok meg på sin rygg.
Vi fløy om kapp med skyene der oppe,
jeg kjente suset i den klare luft.
Både skoger sjø og strand blir et eventyrets land,
når man ser det hele lite grann fra oven.

Langt under oss lå landet som en tavle
med huser og med kirketårner på,
og solen lyste i de hvite gavle,
det var så skjønt, det kan du nok forstå.
Jeg kunne kjenne alle gamle slotte'
med spir og tinder fra min barnebok.
Øyet løper lett i vann når man ser sitt skjønne land,
når man ser det hele lite grann fra oven.

Min svane som så stolt mot sky seg svinger
har ingen bomber gjemt i sine fjær.
Den flyver lett på fredens hvite vinger,
den fred vi lengter etter no'n og hver.
Hvorfor må alle menneskene strides
istedenfor å vise kjærlighet?
Tenk om alle nede der kunne følge med meg her,
for å se det hele lite grann fra oven.

Akk, kjære de som sloss så vilt der nede,
bli med en tur før alt er lagt i grus.
En fugl må alltid verne om sitt rede,
og våres rede er vårt lille hus.
Om blott de så hvor meget skjønt som ødes,
så tror jeg nok de ville skamme seg.
Her i luftens dype blå blir vi mennesker så små,
når vi ser det hele lite grann fra oven.

Bort, längtande vekhet, ur sotiga bröst,
vik, bekymmer, ur snöhöljda bo!
Vi ha eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst,
här är helg , djupt i skogarnas ro.
Sjung, Björnbergs-Jon, ur din fullaste hals
om kärlek och rosor och vår!
Stäm fiolen, Brogren, och spela en vals
för spökblåa, månlysta snår.

Det er mil efter mil till lador och hus
där frosten går tjurig vid grind,
här är lustigt i stockeldens gula ljus,
som darrar i nattens vind.
Du är fager, Brogren, i eldglans röd
där du gnider din svarta fiol,
för mat och för brännvin du glömt all din nöd,
och din panna är ljus som en sol.

Och Jon, där du sitter vid grytan din,
en baron i din mollskinnsskrud,
se, fast åren har garvat ditt sega skinn,
i ditt sot är du ung som en gud.
Och Vargfors-Fredrik, du skrattande mann,
som vill alla uslingar väl,
kom, sjung om din ungdoms synd om du kan,
och en skål för din gossesjäl!

Och när morgonens stjärnor blekna och dö
och när ångorna ställa till is,
och när dagningen skälver på myr och sjö
vi sova på doftande ris.
Då sova vi alla på granris tungt
och drömma om bleka mör,
och snarka och vända oss manligt och lungt,
medan elden falnar och dö.

Hildringstimen

32

I hildringstimen er det godt å seile.
En kaffekjeft og stomp med sirup på.
Du åpner med et smell ditt rorhusvindu
og stikker nesa ut og snuser mot det blå.

Ja, se den gamle gullsmed, morgensolen,
har atter hamret havet til et fat
der skaperen med ødselhet har drysset
en håndfull holmer som nå bader i karat.

Og se om styrbord, gjennom hildringsdisen:
- de fjerne øyer svever! Fjell kan fly!
Nå aner du hva salig Adam skuet
da han ble purret ved det aller første gry.

I slikt et lys, da blir alt mørkt et minne,
du hviler hånden rolig mot ditt ratt
og gnukker tommelen mot midtskipsmerket,
og vet, for denne gang, din kurs var riktig satt.

Du møter kuttere på vei mot feltet,
et solbrent fjes, som spytter brunt i le.
En fiskerneve hilser fra et rorhus
og gjør din glade hjemreis dobbelt rik ved det.

For ennå er din skute langt av lande,
men aldri var deg mennesket mer nært
enn nettopp nå, i denne gyldne time
som lar deg fatte alt du har å holde kjært.

I hildringstimen er det godt å seile
og favne lys til kraft for blod og ben.
Og vite at i netter som skal komme
så fins en kurs imot et land av sang og sten.

Jentan på file'en

Tekst og melodi: Trygve Hoff

33

Det lyse' fra bruke' - maskinan dæm går,
og ijnnpå file'en i golvtrekken står
ho Gunn og ho Margit og pakke'.
Og knivan dæm lyne og fengran e' snar,
dæm skjær' og dæm pakke', akkorden e' hard.
Driv på no - her kajn majn 'kje snakke.

Men jentan på file'en
dæm e' kvijnnfolk på sijnn hals ...
og jentan på file'en
dæm e' ærlig verd en vals.

Mens timan dæm gnæg sæ og kvejll'n kjæm grå,
file'jentan knoge og slit og står på
me' blåfrosne fengra i hanskan.
Men glimte' i auan det har dæm behojlt.
Dæm rette' på ryggen sijnn sekker og stojlt
og lar sæ 'kje knekke a' vanskan.

Når skifte' e' over så rusle dæm hjem
tel hybel'n på "huse", men når dæm kjæm frem
så får dæm 'kje kvilt sæ på natta.
Førr rampen og rajdd'n som trur at dæm e'
velkommen tel jentan som skjære' file',
dæm bryr sæ og skyr ikkje katta.

Då bajnnes ho Gunn og ho Margit så smått,
dæm hive' ut rampen, og når dæm har gått,
så tar dæm en pils-skvett i glasse'.
Dæm tar sæ litt ti' tel å prate ilag,
så går dæm tel køys - det kjæm ajlltid en dag
førr folk som har arbei' å passe.

Rorbu-valsens

34

Det knirke i døra tell rorbua no;
ho ligg der og gisne i lajnnvijnn og sno.
Det lokte av gammelt og grumsat og glømt,
men mijnnan har rorbua gjømt.
Her levde det folke' som bygde
en heim plass som no e' bliidd tømt,
førre folke' e' førn' ijnn tel byen.
Telbake e' stijlla og skrømt.
Men rorbuvalsens går og går
og nyjnne' om de glemte år!

I rorbua frijdde han Alfred en vår
da have' va' blikkstijlt og himmelen klår.
Her stima han Fritjof på primus og satt
og føllte me' dråpan som datt.
Her sveiva dæm opp grammofonen
og dajnsa ei midtsommarsnatt.
Hit gjekk dæm i snykov om morran
og visst' det va' ti' å ta fatt.
Ja, rorbuvalsens går og går
og nyjnne' om de glemte år!

Her egna dæm lina. Her bøtte dæm bruk.
Her drømte dæm drømme og lengta sæ sjuk
mot nåkka dem hørt' om men sjelden fekk sjå:
et mål som dæm trudd' dæm skjull' nå.
Førre folke' langs kysten hadd' trua
om forhojllan ejllers va' små.
I rorbua såg dæm ei framti',
en drøm som forsvajnt i det blå.
Ja, rorbuvalsens går og går
og nyjnne' om de glemte år!

35

Så rorbua ligg der aleine, førre no
e' folkan bliidd borte, vi veit at dæm dro
den dagen da fesken blei vekke førre godt
og ajlt blei førre trangt og førre smått.
Men mijnnan kjem svivan' telbake
når himlingen tones i grått.
Då mijnnes vi rorbua heime
og røttern' vi ajlle har fått.
Og rorbuvalsens går og går
og nyjnne' om de glemte år!

Ishavsvisa

Med lengsel så vil jeg fremføre
en sang i den ensomme natt,
en hilsen til venner og kjære,
vi er jo så ene, forlatt.
Langt ute på ishavets bølger
hvor rådløs de tumler omkring.
men forkast ei den hilsen som følger
til Norge med iskolde vind.

Vi seiler for velstand og lykke.
Vi seiler for far og for mor.
Vi seiler for Norges ære
og for flagget som vaier ombord.

Jeg har og et ord til de store
som lever så flott og galant.
De skulle i seilriggen klore,
ja, da tror jeg nok stasen forsvant.
De går på broderete tepper
og spiser langt finere kost,
mens vi kun har saltkjøtt og erter
som fortæres i skumsprøyt og blest.

Kom sommarvijnn!

36

Det bæres i bleike daga
ei bønn mot den kajlle sno.
La leve det frøe som snart skal gro.

Kom sommarvijnn!
Å kom sommarvijnn -
kom sommarvijnn!

Det sættes med valne hejinner
en båt i dejn mørke kvejl.
La vekse mi von over hav og fjejl.

Det lyes bak nattstengte døre.
Og vijntern går og går.
La høres ei visa der frosten rår.

Hjem langt mot nord

Å, gi meg et sted hvor jeg kan finne fred,
der jeg kan finne ro i mitt sinn,
blant fjorder og fjell,
der hvor folk er seg selv,
der du alltid er velkommen inn.

Hjem, hjem langt mot nord,
det er der mine kjæreste bor.
Ja, dit vil jeg dra,
om jeg reiser herfra,
til det vakreste stedet på jord.

Sommer i nord

37

Da har vi sommer i nord,
ja, sommer i nord,
når sola den skinner i 24 timer,
ja, da har vi sommer i nord.

Har forlengst satt bort sparken, vi sitter i parken.
Ja, endelig er den forbi - vinter'n som tynger,
vi går rundt og synger og føler oss sterke og fri.
Ja, når måkene skriker og søte småpiker
i lårkort'n sprader på by'n,
når sola den skinner i firogtju' timer,
da er Nord-Norge virk'lig et syn.

Når de fine turister storøyde drister
seg ned på sjete'n for å se - på gutta som pjaller
og synger og traller og er kjempefornøyde med det -
eller Mackøl i varmer på solfylte Skarven
på fredagen rett etter jobb,
den sydlandske stemning, her finns ingen hemning
eller forskjell på fattig og snobb.

Og når sjøen er stille er et bare og fülle
opp gryta med nytrukket sei - jeg fylles med sødme
og ser multene rødme mens grunneier'n kjefter i vei.
Ja, jeg går der og grunner mens myggen den summer
og drikker en sup av mitt blod.
Når vi hutrer og bader i 10-11 grader,
ja, da vet jeg sommer'n er god.

Balladen om Joe Hill

38

Jeg drømte om Joe Hill i natt,
vi sto der mann mot mann.
Jeg sa til Joe: *Du er jo død.*
Jeg kan ei dø, sa han.

De sa du hadde myrdet, Joe,
ved Salt Lake City's sjø.
De skjøt deg midt i hjertet, Joe.
Han sa: *Jeg kan ei dø.*

Men borgerskapet skjøt deg, Joe,
de tok ditt liv til slutt.
Å myrde sangen min, sa Joe,
skal mere til enn krutt.

Joe Hill kan aldri, aldri dø,
sa Joe, jeg lever der
hvor menn går ut til streik og kamp
i arbeidsfolkets hær.

Fra havn og bygd til våt fabrikk
hvor helst vår kamp slår til
mot borgerskapets pengemakt,
der finner du Joe Hill.

Jeg drømte om Joe Hill i natt,
vi sto der mann mot mann.
Jeg sa til Joe: *Du er jo død.*
Jeg kan ei dø, sa han.

Din tanke er fri

39

Din tanke er fri, hvem tror du den finner.
Den flykter forbi, slik skygger forsvinner.
Den kan ikke brennes, av fiender kjennes.
Og slik vil det alltid bli: **Din tanke er fri !**

Jeg tenker hva jeg vil, mitt ønske bestemmer.
I stillhet blir det til i ukjente drømmer.
Min tanke og lengsel vil bryte ned stengsel.
Og slik vil det alltid bli: **Min tanke er fri !**

Og tvinges vi inn bak jernslåtte dører,
da flykter den vind som tankene fører,
fordi våre tanker kan rive ned skranker.
Og slik vil det alltid bli: **Vår tanke er fri !**

Avanti popolo

Avanti popolo a la riscossa,
bandiera rossa, bandiera rossa.
Avanti popolo a la riscossa,
bandiera rossa triumphera.
:/: **Bandiera rossa la triumphera. :/:**
Vivat il comunismo et la liberta!

Avanti popolo a la canone,
revolutione, revolutione.
Avanti popolo a la canone,
revolutione triumphera.
:/: **Revolutione la triumphera. :/:**
Vivat il comunismo et la libetra!